

Susipažink su Luku ir Lėja! Jiems gimus abiejų vaikų tėčiai stumdydavo vežimėlius ir rūpindavosi jais, kol mamos ke-
liaudavo į darbus. Vėliau Lukas ir Lėja pradėjo lankyti tą patį
darželį, o galiausiai pakliuvo ne tik į tą pačią mokyklą, bet ir
į tą patį suolą!

LÉJA

- Tu mano geriausia draugė, – sykį Lėjai tarė Lukas.
- O tu pats geriausias draugas, – atsakė mergaitė.
- Būsime draugai amžinai?
- Pirštukų pažadas! – sušuko mergaitė.

Abu vaikai pridėjo mažuosius pirštelius vieną prie kito ir užlenkė. Tai buvo daug rimčiau už visokiausius

TIKRAI PRIŽADU, PAŽADU, NEMELUOJU
 O! TIKRAI, TIKRAI, TIKRAI!

- BŪSIME DRAUGAI
 ★ AMŽINAI ★ ?

ŽIEMS
GIMUS ABIEJŲ
VAIKŲ TĖČIAI
STUMDYDAVO
VEŽIMĖLIUS
IR RŪPINDAVOSI
ŽAIS, KOL MAMOS
KELIAUDAVO Į
DARBUS.

1. KIAULĖ ŽMOGUS VORAS

Lukas ir Lėja visą savaitę leido Lėjos kaime, ten gyveno jos močiutė ir senelis. Kas gali būti smagiau nei saulėtos vasaros dienos gryname ore, kai ką tik nupjauta žolė švelniai duria į basų kojų padus, kai galima pietauti tiesiog lauke, išsinešus stalą, arba...

– Telefonas, va kas, – sumurmėjo Lukas.
– Arba žaidimų konsolė, – savo variantą pasiūlė Lėja.
Vaikai sėdėjo ant žolės ir skabė vieną kitą ilgesnę smilgą.
– O gal eime skaityti? – staiga kilo mintis Lėjai.
– Vasara skirta atostogauti, – berniukas dar labiau suraukė kaktą.

Lėja nusijuokė.

– Bus tau atostogos – guli sau ant žolės, o aš skaitau, – pasiūlė mergaitė.

Lukas atsiduso.

– Gerai jau, gerai... O paskui reikės paprašyti tavo močiutės, kad paskambintų mano tėčiui ir mus paimtų. Nežinau, kaip tu, bet aš jau tikrai gerai pailsėjau.

Lėja nubėgo į trobą atsinešti knygos. Kuriam laikui pasilikęs vienas, Lukas tyloje ėmė girdėti daugybę garsų – kažkur sumūkė karvė, šalia augančioje obelyje kažkas čiulbėjo (matyt, tai buvo paukščiai), o dailiai pastatytame tvarte kriuksėjo kiaulės.

– Radau tokią, – mergaitė parodė viršelį ir vėl prisėdo šalia.

– O aš radau kiaulę žmogų vorą, – šyptelėjo Lukas, prisiminęs vakar žaistą *robloxą*.

– Hm, ir aš tą žaidžiau, – nusijuokė mergaitė. – Bet gal geriau paskai...

Lėja nebaigė sakinio, tik plačiai nu-
sišypsojo išgirdusi kiaulių kriuksėjimą.

– Ar tu galvoji apie tą patį?

– Gaaal... – mirkstelėjo Lukas.

– Pirmiausia mums reikės žmogaus
voro aprangos! – sušuko mergaitė.

– Tiksliau, kiaulės žmogaus voro, – tarė Lukas.

– Kiaulės voro, – galiausiai patikslino Lėja.

Vaikai nubėgo į trobą.

– Močiute! Seneli! – sušuko mergaitė. – Mums reikia...

Bet, apibėgę kambarius, vaikai rado tik pilkšvą katiną, ku-
ris išgirdęs triukšmą tuoj pakilo iš saldaus katiniško miego.

